FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 15. MAJ 1974 [1]

Høje Ret.

Generaladvokat Lagrange udtrykte sig i sag nr. 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg* mod *Den høje Myndighed* (Recueil 1961, s. 76) således: »Il n'y a pas de vrai marché commun d'une industrie entre plusieurs pays si l'un d'eux subventionne sa propre industrie«. [1]

Derfor indeholder artiklerne 92 til 94 i EØF-traktaten, som De vil huske, bestemmelser, der skal sikre, at statsstøtte ydet til industrien ikke fordrejer konkurrencen inden for fællesmarkedet.

Stk. 1 i artikel 92 lyder således:

»Bortset fra de i denne Traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem Medlemsstaterne«.

Visse støtteformer, som er eller kan betragtes som værende forenelige med fællesmarkedet, er nærmere angivet i henholdsvis stk. 2 og 3 i denne artikel. Som det igen blev understreget af generaladvokat Lagrange, denne gang i hans forslag til afgørelse i sag nr. 6/64 *Costa* mod *ENEL* (Recueil 1964, s. 1185-1186), og som det stiltiende er forudsat i et antal af Domstolens afgørelser, er det Kommissionen, der i hvert fald i første instans — skal afgøre, hvorvidt en af de i disse stykker omhandlede fravigelser kan finde anvendelse i en bestemt sag.

Artikel 93, stk. 1 pålægger Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne at foretage en løbende undersøgelse af de støtteordninger, som findes i disse stater, og foreslå dem sådanne foranstaltninger, som fællesmarkedets funktion eller gradvise udvikling kræver.

Artikel 93, stk. 2 bestemmer:

»Finder Kommissionen — efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger — at en støtte, som ydes af en Stat eller med statsmidler, ifølge artikel 92 ikke er forenelig med fællesmarkedet, eller at denne støtte misbruges, træffer den beslutning om, at den pågældende Stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fastsætter.

Såfremt den pågældende Stat ikke retter sig efter denne beslutning inden udløbet af den fastsatte frist, kan Kommissionen eller en anden interesseret Stat, uanset bestemmelserne i artiklerne 169 og 170, indbringe sagen direkte for Domstolen«. Herefter følger bestemmelser, der i realiteten bemyndiger Rådet til under ekstraordinære omstændigheder at undtage en medlemsstat fra kravene i artikel 92.

Artikel 93, stk. 3 bestemmer:

»Kommissionen skal underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil. Er Kommissionen af den opfattelse, at det påtænkte er uforeneligt med fællesmarkedet i henhold til artikel 92, iværksætter den uopholdeligt den i stk. 2 fastsatte fremgangsmåde. Den pågældende Medlemsstat må ikke gennemføre de påtænkte foranstaltninger, før den nævnte fremgangsmåde har ført til endelig beslutning«.

1 — »Der foreligger ikke noget virkeligt fælles marked for industrien i flere lande, hvis et af disse støtter sin egen industri«.

1 — Oversat fra engelsk.

Endelig bemyndiger artikel 94 Rådet til at udstede forordninger med henblik på anvendelsen af artiklerne 92 og 93.

Visse ganske åbenlyse principper er blevet fremhævet ved Domstolens afgørelser.

For det første er begrebet »støtte« videre end begrebet »tilskud«. Det indeholder ikke blot en positiv hjælp i form af penge eller lignende men også enhver foranstaltning, som fritager en virksomhed for en byrde, som den ellers skulle bære, og således har den samme virkning som et tilskud; se Domstolens dom i sag nr. 30/59 (Recueil 1961, s. 39). Eksempler på den sidstnævnte støtteform findes i sagerne nr. 6 og 11/69 *Kommissionen* mod *Den franske Republik* (Recueil 1969, s. 523), hvor Banque de France garanterede en præferencerediskonteringssats på bogført gæld, der stammede fra eksport, og i sag nr. 70/72 *Kommissionen* mod *forbundsrepublikken Tyskland,* Sml. 1973, s. 813, hvor tyske virksomheder, som foretog visse former for investering, havde ret til et fradrag i deres forpligtelse til at betale indkomst- eller selskabsskat svarende til 10 % af det således investerede beløb.

For det andet er det vigtigt at huske sondringen i artikel 93 mellem »støtteordninger, som findes« og »nye støtteordninger«. Denne sondring blev første gang fremhævet i sag nr. 6/64 (se navnlig Recueil 1964, s. 1161-1162) og blev understreget i sag nr. 70/72 af generaladvokat Mayras (se Sml. 1973, s. 833-835) og i sagerne nr. 120 til 122 og 141/73 *Lorenz* mod *forbundsrepublikken Tyskland, Markmann* mod *Same, Nordsee* mod *Same* og *Lohrey* mod *Same* (endnu ikke udgivet) såvel i generaladvokat Reischl's forslag til afgørelse som i Domstolens domme.

En »støtteordning, som findes«, er en støtte, som enten var gældende på det tidspunkt, da Rom-traktaten trådte i kraft, eller som siden er trådt i kraft med Kommissionens (udtrykkelige eller stiltiende) samtykke. I tilfælde af en sådan støtte har Kommissionen de forpligtelser og beføjelser, som stk. 1 og stk. 2 i artikel 93 tildeler den. Det må navnlig bemærkes, at Kommissionens beføjelse til at træffe beslutning om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre en bestående støtteordning, kun kan udøves vedrørende fremtiden. Den kan ikke have tilbagevirkende eller deklaratorisk gyldighed. Ydermere er udøvelsen af denne beføjelse underlagt kravet om, at Kommissionen skal fastlægge en »tidsfrist«, inden for hvilken støtten skal ophæves eller ændres — skønt generaladvokat Mayras i sag nr. 70/72 (se Sml. 1973, s. 840-842) gav udtryk for den opfattelse, at dette krav i påkommende tilfælde kan opfyldes ved, at Kommissionen udtaler, at støtten skal ophæves eller ændres »uden frist«.

Ifølge stk. 3 i artikel 93 kan en medlemsstat ikke indføre en ny støtte (eller ændre en bestående støtte) uden først at underrette Kommissionen om sine planer herom og uden at give Kommissionen tilstrækkelig tid til at træffe beslutning om, hvorvidt en sådan støtte udfra en umiddelbar betragtning vil være forenelig med fællesmarkedet i relation til artikel 92. Hvis Kommissionen som et resultat af sine foreløbige overvejelser beslutter, at støtten (eller ændringen) ud fra en umiddelbar betragtning vil være forenelig med fællesmarkedet, kan medlemsstaten indføre den (hvad den også kan gøre, hvis Kommissionen undlader at give udtryk for sit standpunkt inden for en rimelig tid). Hvis Kommissionen på den anden side indtager det modsatte synspunkt, må den indlede den i artikel 93, stk. 2 fastsatte fremgangsmåde, som indebærer samråd med »de interesserede parter« navnlig de andre medlemsstater. I så fald vedbliver forbudet mod indførelsen (eller ændringen) af støtten med at gælde, indtil fremgangsmåden har resulteret i en endelig beslutning. Beslutningen kan enten godkende indførelsen (eller ændringen) af støtten med eller uden betingelser eller forbyde den fuldstændigt.

I tre undtagelsestilfælde har bestemmelserne i artikel 92 og 93 ikke umiddelbar virkning i medlemsstaternes retssystemer.

For det første bevirker en beslutning, truffet af Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 2, at artikel 92, stk. 1 får umiddelbar virkning for så vidt angår genstanden for denne beslutning. For det andet kan et lignende resultat følge af en forordning udstedt i henhold til artikel 93 (vedrørende disse to undtagelser se Domstolens dom i sag nr. 77/72 *Garmine Capolongo/Azienda Agricola Maya,* Sml. 1973, s. 611. For det tredje har forbudet i artikel 93, stk. 3 mod indførelsen af en ny støtte, uden at Kommissionen bliver underrettet og indvilger, umiddelbar virkning (se Domstolens domme i sag nr. 6/64, Recueil 1964, s. 1162 — og i sagerne nr. 120 til 122 og nr. 141/73). Dommen i sag nr. 120/73 (8. præmis) lyder således:

»Forbudets umiddelbare virkning udstrækkes til enhver støtte, som skulle blive gennemført uden underretning herom, eller som i tilfælde af underretning under den indledende fase, eller som — hvis Kommissionen iværksætter en formelig fremgangsmåde — gennemføres før vedtagelsen af den endelige beslutning«.

Domstolen har endnu aldrig skullet beslutte, hvilken fremgangsmåde Kommissionen skal følge i det tilfælde, hvor en medlemsstat ved overtrædelse af artikel 93, stk. 3 indfører en ny støtte (eller ændrer en bestående) uden at underrette Kommissionen om sine planer eller handler således uden at afvente resultatet af Kommissionens overvejelse af disse planer. Men generaladvokat Lagrange forudså i sag nr. 6/64 (se Recueil 1964, s. 1185), at den korrekte handlemåde for Kommissionen i et sådant tilfælde ville være at gå frem i henhold til artikel 169. Jeg tillader mig at være enig med ham heri.

Efter min opfattelse er den i artikel 93, stk. 2 fastsatte fremgangsmåde uanvendelig i et sådant tilfælde. Efter den udtrykkelige ordlyd af artikel 93 kan denne fremgangsmåde kun finde anvendelse på tre slags situationer:

1. når det spørgsmål, der skal afgøres, er, om en bestående støtteordning er uforenelig med fællesmarkedet eller ej i relation til artikel 92;
2. når det spørgsmål, der skal afgøres, er, om en støtteordning misbruges, og
3. når det spørgsmål, der skal afgøres, er, om en foreslået ny støtteordning eller en ændring af en eksisterende støtte, for hvilken planerne er blevet meddelt Kommissionen, og om hvilken Kommissionen har dannet sig den umiddelbare opfattelse, at den ikke vil være forenelig med fællesmarkedet i relation til artikel 92, rent faktisk er forenelig med fællesmarkedet eller ikke.

Jeg kan ikke finde nogen grund til at antage, at det skulle være stiltiende forudsat i artikel 93, at fremgangsmåden også finder anvendelse i et tilfælde, hvor spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt en medlemsstat har indført eller ændret en støtte i strid med forbudet i stk. 3. I sådan et tilfælde vil stridspunktet, om et sådant findes, normalt være, hvorvidt den af medlemsstaten indførte foranstaltning faktisk er en støtte, og ikke det mere komplicerede, om en sådan støtte i bekræftende fald er forenelig med fællesmarkedet i relation til artikel 92.

Det forholder sig imidlertid ikke således, at fremgangsmåden ifølge artikel 93, stk. 2 er hurtigere og mere smidig end fremgangsmåden ifølge artikel 169. Den er faktisk tungere, idet Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 2 skal høre »de interesserede parter«, før den når til sin beslutning, hvorimod den i henhold til artikel 169 kun behøver at tage bemærkningerne fra de medlemsstater, der faktisk er involveret, i betragtning, før den fremsætter sin udtalelse. Desuden har Kommissionen de samme retsmidler efter artikel 169, som den ville have efter artikel 93, stk. 2 — se dom i sag nr. 70/72, Sml. 1973, s. 828.

Jeg vil nu vende mig til denne sags faktiske omstændigheder.

Den italienske regering sendte den 24. april 1969 i overensstemmelse med første punktum i artikel 93, stk. 3 Kommissionen teksten til et lovforslag angående

»strukturomlægning, reorganisering og omlægning« af den italienske tekstilindustri. Den 3. december 1969 indledte Kommissionen den i artikel 93, stk. 2 fastsatte fremgangsmåde vedrørende lovforslaget som helhed. Da Kommissionen mente, at den ikke besad det nødvendige materiale til at nå til en detaljeret beslutning om lovforslagets bestemmelser, vedtog den den 27. maj 1970 en delbeslutning, som krævede, at Italien skulle ændre visse bestemmelser i loven, hvorom Kommissionen allerede var kommet til det resultat, at de ikke var forenelige med fællesmarkedet.

Italien rettede sig efter denne beslutning. Da forslaget blev vedtaget som lov nr. 1101 af 1. december 1971, indeholdt det imidlertid i artikel 20 en bestemmelse, som ikke havde været med i det lovforslag, som var blevet sendt til Kommissionen, og som var blevet tilføjet, uden at Kommissionen var blevet underrettet herom. Denne bestemmelse garanterede for en periode af 3 år tekstilvirksomhederne en nedsættelse af de bidragssatser, der skulle gælde for betaling af familietilskud, fra 15 til 10 %. Denne nedsættelse var på daværende tidspunkt anslået til at svare til 0,8 % af industriens omsætning. Den 25. juli 1973 vedtog Kommissionen i medfør af artikel 93, stk. 2 en beslutning, der kræver, at Den italienske Republik skal »ophæve den midlertidige og delvise nedsættelse af sociale byrder i forbindelse med familietilskud, der er fastsat i artikel 20« (EFT nr. 254 af 11. 9. 1973, s. 14). Det er denne beslutning, som Den italienske Republik nu anmoder Domstolen om at erklære for ugyldig i henhold til traktatens artikler 173 og 174.

Såfremt den lettelse, som blev tilstået den italienske tekstilindustri ved artikel 20, var en støtte, således som dette udtryk skal forstås i artiklerne 92 og 93 (hvilket Den italienske Republik bestrider,) kan der ikke være nogen tvivl om, at den blev indført i strid med forbudet i artikel 93, stk. 3, således at det rigtige for Kommissionen — hvis jeg har ret i de synspunkter, som jeg har givet udtryk for — var at gå frem efter artikel 169, og den havde ingen beføjelse til at træffe beslutning i henhold til artikel 93, stk. 2.

De vil huske, at jeg fremhævede dette punkt for Kommissionens advokat under retsforhandlingerne. Hans svar herpå gik i det væsentlige ud på, at fremgangsmåden ifølge 93, stk. 2 i denne sag allerede var blevet indledt angående forslaget som helhed, således at det forekom mere passende at videreføre denne fremgangsmåde til en beslutning om realitetsspørgsmålet, nemlig om den ved artikel 20 tilståede lettelse var forenelig med fællesmarkedet, end at behandle det mere formelle spørgsmål, om den var blevet lovligt indført. Han mente, at Kommissionen havde et valg i så henseende. Heri er jeg uenig. For det første har man på intet tidspunkt retsgyldigt indledt nogen fremgangsmåde ifølge artikel 92, stk. 2 vedrørende den omhandlede lettelse: under de givne omstændigheder har man ikke kunnet gøre det. For det andet ville en akcept af det synspunkt, som fremsættes på Kommissionens vegne, indebære at man akcepterede, at en medlemsstat kan komme Kommissionen i forkøbet: at den (hvis jeg må bruge et andet billede) kan komme uden om kravene i artikel 93, stk. 3 og få spørgsmålet om en ny støttes forenelighed med fællesmarkedet behandlet, efter at den er indført. Dette betyder intet mindre end, at man giver en medlemsstat, som krænker artikel 93, stk. 3, en mere fordelagtig stilling end en medlemsstat, som retter sig efter den. Hvis man på den anden side insisterer på, at fremgangsmåden i henhold til artikel 169 skal anvendes i sådanne tilfælde, betyder det, at man kan kræve af den medlemsstat, som krænker traktaten, at den skal ophæve den nye støtte af den simple grund, at den er ulovligt indført, og at man, hvis staten ønsker at genindføre den, kan tvinge den til at rette sig efter artikel 93, stk. 3.

Jeg er derfor af den opfattelse, at Kommissionens beslutning skal erklæres for ugyldig. Jeg beklager dette resultat mindre, end jeg ellers ville have gjort, idet

det fremgår af de skrevne svar, som blev fremsat på Den italienske Republiks vegne på visse spørgsmål fra Domstolen — og som oven i købet blev gentaget under retsforhandlingerne — at artikel 20 ophørte med at have virkning fra 1. januar d.å. Fra denne blev der ved lov indført nye bidragssatser til fonden for de italienske familietilskud, der spændte fra 3,5 % for visse arbejdsgivere inden for landbruget til 7,5 % for flertallet af industrielle arbejdsgivere med mellemliggende satser for visse andre nærmere angivne kategorier af arbejdsgivere. Denne lov foreskrev for arbejdsgivere inden for tekstilindustrien en særlig sats på 4,85 % som skulle finde anvendelse indtil udløbet af den ved artikel 20 fastsatte 3-årige periode. Kommissionen må naturligvis overveje, hvorvidt denne nye situation nødvendiggør en ny aktion fra dens side.

Når henses til den konklusion, som jeg er nået til, mener jeg, at jeg kan behandle de anbringender, som fremsættes fra Den italienske Republiks side, relativt kort. De falder i to grupper. Den første er en gruppe på tre anbringender af formel art, den anden er en gruppe anbringender, som skal vise, at den omhandlede lettelse ikke var en støtte af den art, som nævnes i artikel 92, stk. 1.

Det første formelle anbrindende er, at Kommissionens beslutning skulle have været udtrykt således, at den pålagde Italien en forpligtelse, men at den i stedet ifølge sin ordlyd tilsigtede at få umiddelbar virkning i italiensk ret.

Jeg mener, at dette er misforstået. Som jeg allerede har nævnt, kan en beslutning, truffet af Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 2, give artikel 92, stk. 1 umiddelbar virkning i relation til den aktuelle eller påtænkte støtte, som den angår; og det forekommer mig i hvert fald, at beslutningen tilsigtede at pålægge Italien en forpligtelse. Den bestemte i artikel 1, at Den italienske Republik »skal ophæve« (»sopprime« i den italienske tekst, som er den eneste autentiske) den midlertidige og delvise nedsættelse af de i artikel 20 fastsatte sociale byrder, og artikel 2 fastslog: »Denne beslutning er rettet til Den italienske Republik«. Den italienske Republiks advokat indrømmede i retsmødet, at præsens indikativ kan bruges i italiensk lovgivningsprog til at pålægge en forpligtelse.

Mens beslutningen (hvis den havde været gyldig) tilsidesatte den bestemmelse i italiensk lov, den var rettet imod, kunne den ikke selv have ophævet den: derfor indeholdt den et krav om, at Den italienske Republik skulle ophæve den.

For det andet hævder Den italienske Republik, at beslutningen er ugyldig, fordi den ikke fastsætter en tidsfrist, inden for hvilken den skal være efterkommet, således som det kræves i første afsnit i artikel 93, stk. 2. Efter min mening kan dette krav på grund af sin natur kun anvendes på en beslutning, der foreskriver ophævelse eller ændring af en lovligt indført bestående støtte. Da den omhandlede lettelse ikke var en sådan form for støtte men — hvis den overhovedet var en støtte i artikel 93, stk. 1's forstand — en ulovligt indført støtte, var den i henhold til fællesskabsretten ugyldig fra først af, og der kunne ikke opstå noget spørgsmål om en tidsfrist for dens ophævelse.

Jeg vil tilføje, at der efter min mening ikke kan opstå noget spørgsmål om at fastsætte en tidsgrænse i et tilfælde, hvor en af Kommissionens beslutninger udelukker indførelsen af en påtænkt ny støtteordning eller vedtagelsen af en påtænkt ændring af en bestående støtteordning, som behørigt er blevet bekendtgjort i henhold til artikel 93, stk. 3.

Den italienske Republiks tredje søgsmålsgrund var, at fremgangsmåden i henhold til artikel 93, stk. 2 ikke blev fulgt korrekt. Men under sin procedure ville den ikke gå nærmere ind på dette.

I sine skrevne svar på Domstolens spørgsmål har den anmodet om, at det pålægges Kommissionen at fremlægge indholdet af de bemærkninger, som er fremsat af de andre medlemsstater og af de andre interesserede parter. Denne anmodning er gentaget under retsforhandlingerne, hvor det for første gang viste

sig, at der bagved lå en tvivl om, hvorvidt visse interesserede italienske handelsstandsforeninger var blevet hørt. Det blev herefter hævdet fra Kommissionens side, at dette havde været tilfældet. Uanset, hvordan det forholder sig med dette, mener jeg, at det er klart, at en parts opfordring til en anden part om at fremlægge dokumenter i henhold til Domstolens procesreglement skal fremføres i den førstnævntes påstande og ikke kan fremsættes, efter at påstandene er blevet nedlagt. Den kan i sjældne tilfælde fremsættes i svarene på Domstolens spørgsmål, men kun hvis den vedrører disse spørgsmål, hvilket ikke var tilfældet her.

De øvrige anbringender, som fremsættes på Den italienske Republiks vegne, vedrører omstændighederne ved Kommissionens beslutning.

For det første blev det anført på Italiens vegne, at baggrunden for udformningen af artikel 20 var, at den italienske tekstilindustri var blevet stillet i en urimeligt ufordelagtig situation ved fordelingen af de sociale sikringsbyrder. Ved disse var der ikke taget hensyn til denne industris særlige forhold, især dens høje antal kvindeligt ansatte. Virkningen var, at industriens sociale sikringsbidrag beløbsmæssigt langt overskred de ydelser, som kunne oppebæres af de herved beskæftigede arbejdstagere. Artikel 20's formål var at formindske den uligevægt, der var mellem den byrde, der således blev båret af tekstilindustrien sammenlignet med de andre sektorer i den italienske industri.

På grundlag heraf blev der fremsat to søgsmålsgrunde.

Den første var, at artikel 20 udgjorde en ændring af det italienske skattesystem, som erfaringen havde vist, at der var behov for. Som sådan lå den uden for sigtet med artiklerne 92 til 94 i traktaten og hørte ind under det område, som dækkes af artiklerne 95 til 99 om fiskale bestemmelser. Argumentet var, at medlemsstaterne bortset fra disse bestemmelser frit kan organisere deres skattesystemer, som de vil. Naturligvis er en støtte ikke i mindre grad en støtte, fordi den optræder som en lettelse fra en skattemæssig byrde, hvilket Italien indrømmer. Dette fremgår klart af selve ordlyden af artikel 92, stk. 1, som henviser til »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form«, og det illustreres udmærket i sag nr. 70/72, som jeg allerede har henvist til. Italiens søgsmålsgrund er, at der må drages en sondring mellem en særligt udvalgt foranstaltning, der går ud på en fritagelse eller en lettelse fra denne eller hin skattemæssige byrde, og en forholdsregel, der går ud på at supplere eller indgå i en medlemsstats almindelige fiskale system.

For det andet hævder Italien, at artikel 20 falder uden for artikel 92's sigte, fordi den ikke, som det udtrykkes i artikel 92, stk. 1, »begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner«. Den begunstiger ikke tekstilindustrien men fjerner delvist et særligt handicap, som denne industri har lidt under, og genindfører derved til dels retfærdige konkurrencebetingelser.

Som Kommissionen har påpeget, er der mange industrier i mange medlemsstater, som lider under særlige handicap af den ene eller den anden art. Hvis foranstaltninger, som vedtages for at imødegå disse handicap, ikke skulle betragtes som støtteordninger, ville artikel 92 hurtigt blive en virkningsløs bestemmelse. En almindelig reform inden for en medlemsstats sociale sikringsordning med den bivirkning at nedsætte arbejdsgiverens bidragssats kan som sådan betragtes som liggende uden for sigtet med denne artikel. Men den foranstaltning, der er stridspunktet her, var hverken en sådan reform eller et led i en sådan. Den var beregnet til at afhjælpe en særlig industris specielle situation. Den var udstedt for en begrænset periode på 3 år, som en del af en lov om »strukturomlægning, reorganisering og omlægning« af denne industri. Den var heller ikke baseret på noget generelt kriterium vedrørende forholdet af kvindelig arbejdskraft i de forskellige industrier. Under retsmødet blev det erklæret på Italiens vegne, at andre

industrier, navnlig den elektroniske industri, også har en høj procentdel kvindelige arbejdere, men der er ikke blevet lavet nogen tilsvarende bestemmelser for dem. Foranstaltningens sektorielle karakter viser efter min mening, at den var og skulle være en støtte.

Italien tilføjede i sit svarskrift et nyt anbringende: nedsættelsen af bidragene til familietilskud udgør ikke i den foreliggende sag en »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« i artikel 92, stk. 1's forstand, fordi udgiften blev overført til arbejdsløshedsforsikringen, som arbejdsgivere er de eneste, som bidrager til. Men det er sikkert, at udtrykket »statsmidler« i artikel 92, stk.1 dækker alle offentlige fonds, uafhængigt af deres kilde og deres bestemmelse.

Sluttelig anfægter Italien Kommissionens beslutning med den begrundelse, at Kommissionen har undladt på fyldestgørende måde at godtgøre, at den omhandlede foranstaltning, som den anser for en »støtte« i artikel 92, stk. 1's forstand, »påvirker samhandelen mellem Medlemsstaterne« og »fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene«.

Hvad dette angår nævner Kommissionens beslutning, at »støtten er af en sådan karakter, at den direkte kan påvirke konkurrencevilkårene og handelen, da den har en direkte indvirkning på produktionsprisen og dermed på virksomhedernes konkurrenceevne, og den meget hårde konkurrence og omfanget af handelen med tekstiler inden for Fællesskabet, såvel som tilpasningsvanskelighederne for hele tekstilindustrien inden for Fællesskabet, er faktorer, som ikke tillader støtte af denne karakter«.

Italiens påstand er, at det i et tilfælde som det foreliggende ikke er tilstrækkeligt for Kommissionen abstrakt at betragte en støtteordnings karakter og dens mulige virkninger. Kommissionen må skaffe egentlige beviser på, at der virkelig foreligger en særlig indblanding i konkurrencevilkårene i samhandelen mellem medlemsstaterne.

Efter min opfattelse var Kommissionens beslutning tilstrækkeligt begrundet. Man befinder sig her på et område, hvor vanskelighederne ved et positivt bevis ofte må være uoverstigelige. Når det først er klart, at den naturlige konsekvens af ydelsen af en støtte til en industri i en medlemsstat må være at øge denne industris konkurrenceevne over for dens konkurrenter i andre medlemsstater, kan der efter min mening med rimelighed drages den slutning, at støtten bevirker (eller ville bevirke, hvis den blev indført) fordrejning af konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at Kommissionens beslutning skal erklæres ugyldig, og at der ikke skal træffes afgørelse om denne sags omkostninger.